

Arrest

**nr. 50 440 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 1999 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 december 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 maart 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker stelde tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State die dit beroep verwierp op 8 mei 2003 bij arrest nr. 119 110.

1.5. Op 26 juni 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 24 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 28 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 7 juli 2010 besliste de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, nadat verzoeker betrap werd op zwartwerk.

1.9. Op 20 juli 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 23 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd betekend op 6 augustus 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Op 20.07.2010 werd een verzoekschrift ingediend voor betrokkene door derden. Het verzoekschrift is echter niet ondertekend door betrokkene zelf, noch door een voor hem optredende advocaat. Derhalve kunnen onze diensten geen verder gevolg geven aan dit schrijven. De aanvraag is onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij

meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over.

Dat enkel en alleen door niet ondertekening van het verzoek, verzoeker hier toch niet op kan worden afgerekend. Dat verzoeker reeds 11 jaar in België verblijft, dat hij tevens ziek is en geen adequate behandeling kan bekomen in zijn land van herkomst. Dat verzoeker in het bezit wil worden gesteld van geldige verblijfsdocumenten. Dat dit het enige doel is van verzoeker naar aanleiding van zijn integratie in het Rijk. Dat zijn vrouw en dochter reeds geregulariseerd zijn. Dat verzoeker niemand meer heeft om naar terug te keren in zijn land van herkomst. Dat hij aldus geen banden meer heeft met Albanië. Dat verzoeker thans in het repatriëringscentrum I27bis te Steenokkerzeel verblijft, dat een terugleiding naar de grens van Albanië zeer reëel is.

Dat uit het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote hun dochter is geboren. Dat verzoeker zich derhalve rechten kan putten uit art. 8EVRM.

Het is in casu klaar en duidelijk dat verwijdering van verzoeker in strijd is met het EVRM, in het bijzonder met het recht gebaseerd op artikel 8 van het EVRM op het gezinsleven.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier. Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en ook niet gepaard gaat met een dergelijke maatregel. Dit onderdeel van het middel mist dan ook feitelijke grondslag.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.4. De stelling van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing vaag is en niet de feitelijke en juridische gegevens weergeeft die eraan ten grondslag liggen, mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zet op een voldoende bevattelijke wijze uiteen waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

2.5. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers in punt 1.9. bedoelde aanvraag niet ondertekend was, noch door verzoeker, noch door een advocaat. Hieruit blijkt dat wel degelijk verwezen wordt naar de persoonlijke situatie van verzoeker, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris een vaststelling maakt met betrekking tot een element dat zijn aanvraag specifiek kenmerkt.

2.7. Met zijn theoretisch betoog en kritiek die feitelijke grondslag mist, toont verzoeker geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.8. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“Het verzoekschrift is echter niet ondertekend door betrokkene zelf, noch door een voor hem optredende advocaat”*, niet betwist. Met zijn betoog dat *“enkel en alleen door niet ondertekening van het verzoek, verzoeker hier toch niet op kan worden afgerekend”*, toont verzoeker aan dat hij het motief van de bestreden beslissing kent. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker om inhoudelijke kritiek te leveren op voormeld motief en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen, dient de Raad te benadrukken dat verzoeker met zijn minimaliserend betoog geenszins het motief van de bestreden beslissing weerlegt. Verzoeker toont vervolgens met zijn betoog waarin hij een opsomming geeft van elementen die zijn situatie kenmerken niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid uitgegaan is van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen is dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

2.9. Verzoeker toont met zijn nauwelijks uitgewerkt betoog onvoldoende in concreto aan dat hij een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). Verzoeker toont evenmin aan dat het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is of dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat verzoeker derhalve niet dienstig kan opwerpen dat *“het (...) in casu klaar en duidelijk (is dat de) verwijdering van verzoeker in strijd is met het EVRM, in het bijzonder met het recht gebaseerd op artikel 8 van het EVRM op het gezinsleven.”*

Dientengevolge is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA